

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 35/2017
09.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александра Јаковљевић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Драгутин Пижурица, адвокат из ..., ради развода брака и вршења родитељског права, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 745/16 од 21.09.2016. године, у седници одржаној 09.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 745/16 од 21.09.2016. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П2 221/15 од 13.04.2016. године, ставом првим изреке, разведен је брак парничних странака, па су ставом другим изреке заједничка деца странака, малолетни ВВ, рођен ... године и малолетна ГГ, рођена ... године, поверени на самостално вршење родитељског права мајци – туженој ББ. Ставом трећим изреке уређен је начин виђања тужиоца са малолетном децом, тако што ће се виђати један радни дан у недељи у трајању од неколико сати, сваког другог викенда од петка до недеље, сваки други државни и верски празник, сваки други рођендан деце, као и пола летњег и пола зимског распуста. Ставом четвртим изреке, делимично је усвојен противтужбени захтев, па је обавезан тужилац да на име свог доприноса за издржавање малолетне деце плаћа укупно 24.000,00 динара и то за сина ВВ 13.000,00 динара месечно, а за ћерку ГГ 11.000,00 динара месечно, сваког 01-ог до 5-ог у месецу, почев од 13.04.2016. године па убудуће док за то буду постојали законски услови или док ова одлука не буде замењена другом правноснажном судском одлуком, а на рачун законске заступнице малолетне деце. Ставом петим изреке, одбијен је противтужбени захтев у делу којим је тужена тражила да се тужилац обавезе да доприноси издржавању малолетне деце преко износа досуђених претходним ставом (у износу утврђеним овим ставом изреке). Ставом шестим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се малолетна деца повере њему на старање и да се уредe лични односи између деце и мајке, а ставом седмим изреке одбијен је предлог за одређивање привремене мере да се деца повере тужиоцу на самостално вршење родитељског права. Ставом осмим изреке усвојен је предлог

за одређивање привремене мере, којом су малолетна деца поверена мајци-туженој на самостално вршење родитељског права и уређен је начин одржавања личних односа деце са оцем-тужиоца (на начин ближе одређен овим ставом изреке), а ставом осмим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 745/16 од 21.09.2016. године, жалба тужиоца је одбијена као неоснована и првостепена пресуда потврђена у ставу другом, трећем, четвртном, шестом, седмом и осмом изреке.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се она може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, парничне странке су брак закључиле 07.08.2005. године и у браку је рођено двоје деце – син ВВ, ... године и ћерка ГГ ... године. Тужилац је власник стана у коме живи заједно са својом мајком, туженом ББ и малолетном децом. Запослен је и остварује месечну зараду од 68.000,00 динара месечно. Тужена се запослила 2015. године, остварује месечну зараду од 35.000,00 динара месечно и намерава да се са децом пресели у ..., где ће изнајмити стан од пријатеља. Утврђено је да је само за набавку хране и средстава за хигијену за децу потребно издвојити по 6.000,00 динара месечно.

Судови су самостално вршење родитељског права поверили туженој, као мајци, уз правилну примену члана 67. и 77., у вези члана 6. и 266. Породичног закона („Службени гласник РС“ бр. 18/05), а након адекватне оцене налаза и мишљења Центра за социјални рад ..., као и судског вештака неуропсихијатра, на основу којих су закључили да је у овом моменту најбољи интерес малолетне деце да буду поверена мајци, узимајући у обзир узраст деце али и способност тужене, као родитеља да препозна и задовољи развојне и емоционалне потребе деце.

Приликом одлучивања Врховни касациони суд је имао у виду наводе ревизије да тужена због психичког обољења није у стању да се самостално стара о деци, али налази да су исти неосновани, јер су у супротности са налазом и мишљењем судског вештака, чијом оценом је утврђено да је обољење због ког је тужена хоспитализована у периоду од 25.05. до 10.07.2012 године било реакција на хормоналне промене изазване трудноћом и бабинама, као и проблемима у породици, да се ово обољење код тужене више не дијагностикује, те да исто нема

карактер дубљег поремећаја личности, нити трајног менталног обољења, нити је то код тужене констатовано.

С обзиром да је одлучено да се вршење родитељског права над малолетном децом повери мајци, судови су, супротно наводима ревизије, правилно уредили начин одржавања личних односа деце са оцем – овде тужиоцем, у складу са мишљењем и предлогом надлежног Центра за социјални рад, уз уважавање потреба деце да одржавају контакт са оцем. Начин одржавања личних односа деце са оцем, као родитељем са којим деца не живе, уређен је уз правилну примену члана 272. став 2. истог Закона. Родитељско право јесте лично право родитеља, али се врши искључиво у најбољем интересу деце, па Врховни касациони суд налази да су судови приликом одлучивања о поверавању и уређењу личних односа малолетне деце са оцем, адекватно ценили и да сва права и дужности која има родитељ коме су деца поверена, не лишавају родитељског права другог родитеља са којим деца не живе.

Побијаном одлуком правилно су оцењене и све релевантне околности предвиђене чланом 160. став 1. и 2. Породичног закона, које су од утицаја на одлуку о висини издржавања малолетне деце и то потребе деце према њиховом узрасту, које се односе како на задовољење основних животних потреба - набавку хране и средстава за хигијену, тако и на средства неопходна за набавку одеће и обуће, као и за задовољење наставних и ваннаставних потреба малолетног ВВ. Приликом одлучивања судови су ценили и могућности тужиоца, које су утврђене у складу са чланом 160. став 3. истог закона, имајући у виду његова примања, али и да тужилац нема законску обавезу издржавања према другим лицима. Преко висине доприноса за који је тужилац обавезан да учествује у издржавању малолетне деце, а који су неопходни за задовољење њихових потреба – сносиће тужена као мајка и то како у материјалним средствима, тако и радом са децом који се огледа у издржавању, чувању, подизању, васпитавању, образовању и заступању других интереса деце, у мери у којој је то потребно ради заштите њихове личности, права и интереса. Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да је побијаном одлуком правилно утврђена и висина обавезе тужиоца, као дужника издржавања.

Имајући у виду да су судови утврдили да је најбољи интерес да се самостално вршење родитељског права над малолетном децом повери туженој, као мајци, то правилно налазе да не постоји основ да се усвоји захтев тужиоца да се њему повери самостално вршење родитељског права над малолетном децом, при чему, супротно наводима ревизије, економски и стамбени услови нису одлучујући чинилац за одлуку о вршењу родитељског права, а што чини неоснованим и захтев за уређење начина виђања деце са мајком, па је правилно побијаном одлуком тужбени захтев одбијен у овом делу.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић